

Met Willem kan ik gelukkig weer redelijk samen door één deur. Alleen het wantrouwen blijft. Het stemmetje in mijn hoofd hamert door. Is hij wel echt te vertrouwen? Weet je het zeker? Ik twijfel nog steeds, alleen laat ik het niet merken. Het stemmetje dwing ik naar de achtergrond. Samen doen we de laatste tijd niet meer zo veel. Het lijkt wel of onze relatie een beetje bekoeld is. Dit alles doet geen goed aan al mijn dwarrelende gedachten, die ongewild alle kanten op gaan. Als we wel samen de stad in zijn om een hapje te eten, lijkt het voor de buitenwereld allemaal zo mooi en ik zou blij moeten zijn. Ergens van binnen voelt het niet goed. Mijn eigen vreemdgaan met Ricardo speelt daar ook een grote rol in. Ik kan dat helaas niet terugdraaien en hoop dat Willem zijn vertrouwen in mij snel weer terugkrijgt. Als ik dan de rollen omdraai, is dat moeilijk, want ik vertrouw hem nog niet voor de honderd procent. Zo zitten we in een cirkeltje, denk ik bij mijzelf. Een cirkeltje dat lastig te doorbreken is.

Op een middag als ik net de afwas van de lunch klaar heb en wil beginnen om de kamers schoon te gaan maken van de gasten die vanmorgen hebben uitgecheckt, komt Willem met een vrouw naar mij toe lopen.

‘Ik wil je even voorstellen aan Truda, je weet wel die vrouw waar ik het laatst over had,’ zegt Willem.

‘Oh ja, die Poolse,’ zeg ik ‘die de kamers komt schoonmaken.’

Ik steek mijn hand uit, noem mijn naam en een slap handje is haar antwoord. Ik kan nog net verstaan, dat zij ‘Truda’ zegt. Als ik ergens een hekel aan heb, zijn het wel slappe handjes. En deze handjes moeten schoonmaken... Zo mag je niet denken, je moet haar wel een kans geven, spreek ik mezelf in gedachten toe en ondertussen bekijk ik haar van top tot teen. Niet veel soeps, is het eerste wat er in mij opkomt. Een magere lange vrouw met lang blond haar in een staart en sjofel gekleed. Afgetrapte schoenen aan haar voeten. Enigszins schichtig kijkt zij mij aan, onze blikken kruisen elkaar. Snel roep ik mijzelf tot de orde en zeg tegen haar, dat ik haar wel even een rondleiding zal geven. Willem staat erbij en zegt dat ze morgen gaat beginnen en laat ons met zijn tweeën achter. Ik neem Truda eerst mee naar het washok, waar ik haar uitleg geef over de waszakken, het schone beddengoed en haar de

handdoeken aanwijs. Ik vertel over de schoonmaakmiddelen die wij gebruiken en hoe wij te werk gaan. Ze schijnt mij te begrijpen en knikt af en toe. Pas wanneer ze dan iets zegt, begrijp ik dat ze niet zo goed Nederlands spreekt. Ik vraag haar welke taal ze wel spreekt. Engels of Duits?

‘Duits, ik begrijp iets beter,’ antwoordt zij.

Sceptisch kijk ik haar aan. Ik schakel over naar het Duits en begin mijn verhaal voor de zekerheid opnieuw. Nu praat ze wel terug. Gelukkig, ik had al het idee dat ik tegen een muur aan het praten was. Haar Duits is weliswaar ook een ramp, maar toch kan ik haar wel volgen. Dan lopen we naar boven, de gang in waar zich aan weerszijden de luxere kamers bevinden, met douche en toilet op de kamer. De eenpersoons kamers allemaal rechts en de tweepersoonskamers allemaal links.

Beneden zijn er de kleinere kamers in dezelfde volgorde, maar dan met één gezamenlijke douche en toilet op de gang. Gasten die langere tijd verblijven, krijgen boven een kamer toegewezen en de backpackers en kortblijvende gasten beneden. Beide verdiepingen hebben een lichtblauwe dikke vloerbedekking. Schilderijen van stadskunstenaars prijken aan een strak witte muur. Ze is overal van onder de indruk en knikt goedkeurend. Steekt haar duim op. Ik moet ervan lachen en zij lacht ook een beetje. Haar grote blauwe ogen lachen niet mee, valt mij op. Door de gang lopen we terug en komen zo bij de ruime receptie met in de hoeken een zitje voor gasten, voor het geval die even moeten wachten. De zwart glanzende marmeren vloer glimt ons tegemoet. In het kort leg ik haar uit hoe zij snel kan zien welke kamers er leeg komen, zodat zij ze weer gereed kan maken voor eventuele volgende gasten. Ik vertel haar dat de kamers die gelijk weer in gebruik genomen worden, het eerst schoon moeten. Net als de douches en toiletten op de gang boven.

We lopen door de receptie, openen de deur en dan staan we in het eetgedeelte. Hier ontbijten de mensen, kunnen ze lunchen en eventueel dineren. Aan het eind van het eetgedeelte is de bar. Deze laat ik haar ook even zien. Ze kijkt om zich heen, ziet een fles wodka staan, wijst ernaar en maakt een drinkbeweging met haar hand.

Verbaasd kijk ik haar aan en vraag: ‘Nu al drinken? Het is pas begin van de middag. Bovendien drinken wij niet onder werktijd en ik verwacht dat van jou ook.’

Een lichte kleur trekt over haar toch al bleke wangen en ze kijkt van mij weg. Buiten laat ik haar het terras nog even zien en de tuin bevalt haar zo te zien ook wel. Al met al lijkt het mij toch wel een aardig mens. Ze kan zich gewoon niet zo goed verstaanbaar maken, maar dat leert ze de komende tijd vast wel. Je moet elkaar eerst even leren kennen natuurlijk, dus ik moet haar die kans dan wel geven. Als ze alles heeft gezien en haar werkschema begrijpt, nemen we afscheid.

Blij met de hulp die komen gaat, maak ik vandaag de kamers in orde. Ik ontvang nieuwe gasten, krijg een paar boekingen erbij en besluit nu er vandaag toch geen diner is, een uurtje te gaan slapen. Vanavond moet ik immers weer werken bij Niels. Na mijn schoonheidsslaapje fris ik mezelf op en bel Willem, die al in de stad is.

‘Hé, hoi, zullen we nog even ergens wat gaan eten, voor ik aan het werk ga?’ vraag ik hem.

‘Ja, dat is goed kleine, kom deze kant maar op, ik zit bij café Jojo.’

Met Nero neem ik de tram en als ik bij Jojo aankom is het erg druk en gezellig op het grote terras voor de deur. Ik ga bij Willem zitten en kijk zo over het plein, waar allemaal cafeetjes bij elkaar zijn. Willem bestelt een ijsthee voor mij en voor Nero een bak water. Zelf neemt hij een biertje.

‘Hoe vond je die Poolse vrouw?’ vraagt hij mij.

‘Nou, ik weet het niet hoor,’ zeg ik eerlijk, ‘ze ziet er zo slonzig uit en verder is het maar moeilijk praten met haar. Ze spreekt alleen een beetje Duits.’ ‘

Die vrouw is erg arm,’ zegt Willem, ‘en bij Madam X werd ze uitgebuit, voor een hongerloontje.’ Zo krijg ik dan toch wel medelijden met haar.

‘Oh, oké, wat naar zeg,’ antwoord ik, ‘dan krijgt ze het bij ons vast beter. Ik hoop dat ze goed is in het schoonmaken, zodat ik niet alles steeds moet controleren.’

‘Nee, ik denk niet dat dat nodig zal zijn, want bij Madam X was zij de schoonmaakster en geen animeermeisje.’

Gelijk moest ik terugdenken aan mijn eerste gedachte. Hij zal toch geen hoer hier aan het werk zetten? Gelukkig, ik zat er dus naast. De tijd staat niet stil en zo besluiten we om een simpele maaltijd te nemen, hier bij Jojo’s omdat ik vandaag niet uren kan tafelen. Ja, dat doen wij graag. Uren tafelen, eerst een voorgerecht, dan even pauze, dan het diner en pas als dat allemaal gezakt is een nagerecht. Dit allemaal onder het genot van één of twee flessen wijn. Een Irish coffee mag als afsluiter niet ontbreken en zo zijn wij vaak uren zoet. Nu is er geen tijd voor, maar bij Jojo’s hebben ze een overheerlijke varkenshaassatéschotel met knapperige frietjes en een gezonde salade, bij voorbaat loopt het water mij al in de mond. Deze bestel ik dan ook en een half uurtje later zit ik er heerlijk van te smullen.

Na het eten loop ik naar binnen om naar het toilet te gaan en de eigenaar Piet even te begroeten. Piet is een grote vent met een kaal hoofd en veel tattoos op zijn dikke bovenarmen. Zijn grijze ogen lichten op, wanneer hij mij ziet. Ik loop zo door zijn armen in voor een knuffel.

Terwijl ik om mij heen kijk, zeg ik: ‘Goh, je hebt het hier nogal veranderd. Lekker licht, dit is veel beter hoor, dan zo’n bruin oud café. Die heb je hier al genoeg.’

‘Ja inderdaad,’ zegt Piet, ‘ik wil van het oude imago af en dat lukt aardig volgens mij.’

Ik wens hem succes en zeg dat ik gauw weer eens kom om bij te kletsen.

‘Ik moet zo aan het werk bij Niels,’ zeg ik. ‘Goh, werk je daar weer, kom je niet liever hier werken? In plaats van daar waar al dat gajes komt?’

Ik schud mijn hoofd en vraag of hij dat gajes hier al kwijt is.

‘Overdag wel,’ zegt hij, ‘alleen ‘s avonds weten ze het hier nog wel te vinden. Ik denk dat ze zich hier overdag niet meer zo thuis voelen.’

Met een lach zeg ik dat het dan toch één pot gajes blijft en mijn werk bij Niels beter kan combineren, qua tijden met het werk in het pension.

‘Dat is waar, alleen ik zou je graag in dienst nemen. Zo’n mooie vrouw als jij trekt natuurlijk wel meer klanten aan, dan zo’n getatoeëerde vent als ik.’

‘Hé charmeur, laat mijn meisje eens met rust,’ zegt Willem die net komt afrekenen.

‘Jij moet zuinig op je meisje zijn,’ zegt Piet met zijn bromstem tegen Willem. Willem slaat een arm om mij heen en beweert dat hij dat zeker wel zal doen.

‘Degene die aan mijn meisje komt, is nog niet jarig,’ eindigt hij.

Piet geeft mij een knipoog en zegt: ‘Doe die ouwe Niels de groeten van mij. Misschien kom ik na sluitingstijd hier, nog wel een afzakkertje bij je halen.’

Willem brengt Nero en mij naar de tram en drukt mij op het hart om een taxi terug te nemen vannacht. Ik vind dat ergens onzin, want ik kan dan op de wandeling terug, Nero uitlaten.

‘Frisse lucht na een nachtje werken, vind ik fijn,’ zeg ik.

Willem staat er echter op, zoals altijd. Ik beloof het. We nemen innig afscheid en met een prettig gevoel stap ik de tram in. Ik stap twee haltes verder uit in plaats van bij Niels voor de deur, zo kan ik Nero nog even wat laten doen op de lange strook gras langs de weg.

Als ik bij Niels binnenwandelen om tien uur, is het er al vrij druk, warm en rokerig. Tjonge, hij is net open, besef ik, dat belooft wat vannacht. De pindadoppen op de oude houten vloer kraken al onder mijn voeten als ik naar de keuken loop om mijn jas en tas op te bergen. Niels krijgt een zoen op zijn wang en ik geef hem de groetjes van Piet.

‘Ah, van die charmeur, die heb ik al eeuwen niet gezien,’ zegt Niels, terwijl hij zijn pijpje in zijn keel dichthoudt.

‘Toevallig heb ik daar net wat gegeten met Willem en Piet is van plan om vannacht even een afzakkertje te halen hier,’ zeg ik.

‘Ah, leuk, dan ga ik nu even een paar uur naar boven.’

‘Is goed,’ antwoord ik, ‘geef je die twee kanjers ook even een knuffel van mij?’

Niels knikt en loopt naar de deur die naar boven gaat. Ik kijk hem na, hij kijkt om en maakt een beweging met zijn armen, een

soort vogeltjesdans om aan te duiden dat de kippenvleugeltjes al in de oven zitten. Ik schiet in de lach en roep: ‘Ja, dat ruik ik wel hoor en zal ze niet vergeten.’

Her en der een praatje met de gasten doet de avond snel vorderen. Het is inmiddels net na middernacht als Collin binnenstapt met Jimmy in zijn kielzog. Nu kan ik Jimmy gelijk vertellen dat er vandaag een tweepersoonskamer is vrijgekomen in het pension. Ze gaan zitten aan de bar en bestellen een biertje. Ik tap het in, zet het voor hen neer en geef het goede nieuws gelijk maar door. Jimmy is zichtbaar blij en besluit om meteen zijn spullen bij het hotel weg te gaan halen waar hij nu zit. Ik zeg tegen hem, dat het een wat raar tijdstip is om dat nu te doen.

‘Welnee,’ zegt Jimmy, ‘ik betaal er voor, bovendien zit daar een nachtportier.’

‘Zelf weten,’ zeg ik, ‘alleen moet je dan dubbele kosten betalen, zonde toch?’

‘Maakt mij niet uit en ik wil de kamer bij jou graag gelijk twee weken vooruit betalen.’

Ik kijk hem verbaasd aan en zeg dat hij mij morgen maar moet betalen, omdat ik niet met zo veel geld over straat wil.

‘Ook goed,’ zegt hij en ik geef hem de sleutel van zijn kamer alvast, die ik al had meegenomen voor het geval ik hen zou treffen.

Tien minuten later is hij met Collin al onderweg om zijn spullen over te brengen. Wat een haast eigenlijk, denk ik, waarom niet wachten tot morgen? Ze zijn nog maar net een uurtje weg, als Piet binnen stapt. Ik kan een lach niet onderdrukken, hij heeft weer eens zo’n T-shirt aan met van die hele korte mouwtjes die te strak om zijn bovenarmen gespannen zitten.

‘Lach je mij nu uit?’ vraagt hij quasi bozig.

‘Nee, natuurlijk niet, ik zou niet durven,’ antwoord ik lachend. Hem vertellen waarom ik lach heeft geen enkele zin, hij wil toch niet inzien, dat hij zo op een soort Popeye lijkt. Zijn grijze ogen kijken mij onderzoekend aan en proberen te ontfutselen wat ik denk.

‘Biertje?’ vraag ik.

‘Ja, lekker. Hoe laat komt Niels meestal ‘s nachts naar beneden?’ vraagt hij.

‘Oh, die zal zo wel komen, het is bijna twee uur,’ antwoord ik, ‘hij komt altijd tussen twee en drie uur hierheen.’

Het is weer een gevarieerd publiek vanavond. Dat maakt het werk hier zo leuk en ik besluit met een schaal vers gebakken kippenvleugeltjes rond te gaan. Terwijl ik ze daarna op de bar zet, gaat de deur open en komen Collin en Jimmy weer binnen.

‘Zo, dat is snel gedaan,’ zeg ik.

‘Ik heb mijn spullen bij me, die staan in de auto hier om de hoek. Wij wachten wel op jou tot jij hier klaar bent, dan geven wij je een lift naar het pension,’ zegt Jimmy.

‘Dat is fijn, scheelt mij weer taxikosten,’ zeg ik met een knipoog.

Dan ziet Jimmy Piet zitten, loopt naar hem toe en geeft hem een hand. Verbaasd kijk ik ernaar en vraag mij af waar zij elkaar van kennen. De schaal kippenvleugeltjes is snel leeg en ik loop naar de keuken om een nieuwe volle schaal te halen. Ik buk mij om de schaal uit de oven te pakken en laat hem bijna vallen van schrik als ik de stem van Piet achter mij hoor zeggen:

‘Die Jimmy is geen zuivere gast hoor, iets met drugs en zo heb ik begrepen van klanten die bij mij komen in Jojo’s.’

Met ogen zo groot als schoteltjes kijk ik hem aan. ‘Drugs?’ vraag ik ontsteld.